

ELŐFIZETÉS:

Egész évre . . . 6 ft.
Fél évre . . . 3 ft.
Negyed évre 1 ft. 50 kr.

A lap szellemi részét
illető küldemények a
szerkesztőnek, anyagiak
a laptulajdonosnak kül-
dendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ KÖZLÖNY.

HIRDETESI DIJ:

egy 1 hasábos petit sor
10 kr., többzetű hirtet-
ésnél olcsóbb. Nyiltter
sora 25 kr. Bélyegűj min-
den hirdetésnél 50 kr.
A hirdetések Bittermann
Nándor nyomdájában és
a szerkesztőnél fogad-
tatnak el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 15 kr.

Megjelenik minden kedden.

Egyes szám ára 15 kr.

egvilágosabb tanujele a művelődés iránti érzék fokozatos terjedésének, azon tény: hogy ma már sok, igen sok egyszerű ember is neveltetni gyermekeit. Ha megtekintjük az iskolák tíz év előtti statisztikáját a mostanival párhuzamban: örvendetesen tapasztaljuk, hogy immár szép százalékát teszi a felsőbb tudományokra készülőknél, a néposztály gyermeke Sőt, ami hazánkban azelőtt a ritkaságok közé tartozott; a jobb módú földes gazda még leányai nevelésére is áldoz.

Ennek a leánynevelésnek egyik elfajzásáról akarunk egy-két gondolatot elnagyolni.

Akárhány magyar, ugynevezett uri paraszt gazdát ismerünk, aki szeretné, hogy lányai már kisasszony szám alá kerüljenek.

Ez szép és helyes szándék. Ennek megvalósításához minden apának kétségtelen joga van. A művelt osztályba ilőnek tekintetni: nemes törekvés. Kár, hogy annyi helyen elhibázzák a módját.

Egy példában talán sikerül határozottabban körvonalozni panasunkat. Ismerünk a tiszaparton egy tehetős úriparasztot, akiben szinte meg volt az a nemes ambíció, hogy leányai kisasszonyokként szerepeljenek a világban. E célból kijáratra velük a kis iskolát, aztán oda adta őket egy urahagyott hivatalnoknéhoz, kézi munkát tanulni. Lebandukolt arra valami elbankrotizott budapesti nőszabó, és megéhezvén, fölcsapott táncmesternek. A polgár lányok — mint egy szerű anyjuk szokta mondani — annál is kitapultak.

Itt aztán megszakadt a nevelésük.

Felöltöztek félig úri, félig paraszt ruhába. Volt tunica meg pánklikás haj, keztyű meg nyakpénz. aranygyűrű meg selyemkötő.

Hogy »beszélni« is tanuljanak, el elhívogatta házukba az apjuk az árendás fiát, vakációban a nagyobb diákokat, a kántorsufflencot és más efféle faluvárosi egzisztenciákat. Azok aztán hoztak oda regényeket, új nótákat, lapokat. Rendeztek házi mulatságot, társas játékokat, majálisokat, kirándulásokat. Természetes, hogy ebbéli civilizátori szolgálataikért ettek-ittak potomra. A lányok eladókká fejlődtek. A szülők komolyan gondolkodtak jövőjükön.

És itt csütörtököt mondott minden számitásuk.

Katica meg Pepi — nevezük így őket — nem való parasztnak. Nem úgy vannak nevelve.

Egy financ-szemlést, töltésbiztos, hajókormányos vagy félkékalmár meg csak nem kaphatja meg őket, mikor ötven-hatvan ezres, mint egy krajcár, néz ki egynek-egynek.

Úr, igazi úr meg nem jön értük. Ügyvéd, bíró, tanár: a pénzüket talán nagyon szeretné, de ha ők nem valók hozzá!...

Volt a familiában egy jogászgyerek, aki a fővárosban számos kávéházi ismerettséggel dicsekedett. Mikor egyszer hazalátott húsvétra, hogy otthon pünkösddőlhessen: megígérte, majd hoz ő a lányoknak völlegényt, urat, aki nem lesz büszke megbecsüli őket.

Hanem hát ahhoz pénz kell, hogy magához szoktassa. no meg aztán kipróbálja a szemrevaló fiatal embereket. Adott is neki Dacsó uram is, titokban a Rúzsí néni is, de még nagyobb titokban a lányok is.

Hozott is völlegénynek valót, szünidei vendég cím alatt. Derék szál legény volt. Vagy hét évét töltött már a fővárosban: tudta újján forgatni az asszonyi nemet. El is szédítette a csinos jó Katicát.

Hittek neki. Hiszen ő se nagy ágybul való. Fertályos gazda az apja a Kunságban. Aztán miniszteri számtiszt. Katicát Pesten nem ismerik. Vesznek nagy lakást, felöltöztetik nagyságos

asszonyinak Nyilt házat visznek; addig, míg a muriban tart, majd szóra kap a menyecske. Akkor úgyse lesz már olyan szemérmes. Laci — a férje — majd elokosztja. Tartanak neki társalgónét. Fél év múlva senki se tudja többet, hogy ő szunyogháló alatt született.

Félig-meddig úgy is lett. Csaptak hét hátra szóló agzit. A jogász meg a völlegény összejegyezte, mi minden kell egy úri házba, hévmerőtől egész a tojástartóig.

Három hónapon át rózsás volt az élet, mint minden új házasságban. Fényelt a lakás kilinse a sok jó barát koptatásától. Nagy volt a tisztesség. Katica laposakat mosolygott és bámult az asztalfőn. Hallgatott keitt helyett.

Hanem hát, kivált Bpsten, sokba kerül a muri. Laposodott a hozományos bugyelláris. Egymást érte a sok boldogságtól áradzó levél, de mindig azzal a refrénnel, hogy egypár ötvenes, lakbérre, ruhára, nagyon elkelve. Csak még most: csak még most!

Dacsó uram nagyokat köszöriült a torkán, de csak túrtöztette magát és fizetett. Hanem mikor már elunta a tréfát a hegyébe még beütött a rossz termés, árvíz stb: megtagadta, azaz szűkebbre szabta a salláriomot.

Ez meg már a Lacinak nem tetszett. Goromba kezdett lenni az asszonyhoz. Minden este reggel jött haza. Butázta, parasztozta.

A szegény menyecske lelkének nem volt hova lennie. Megsokalta a pesti életet, hazament szalmaözvegykedni!

Kétesztendeig három prókátor pennáját gyantázta Dacsó uram aprópénzzel, míg végre elválasztották a lányát a »ministeri« urasigtól. Hát aztán ki mit gondol, mit csinált Dacsó bátyánk a másik lányával?

O laa ta egy indzsellérhöz . . .

Ez nem véletlen historia. Az volna a véletlen, ha másképp ütne ki az ilyen házasság.

Akinek mólja és szándéka van a gyermekeit neveltetni: az vagy képesítse őket egészen kivetkezni a paraszti sorból, vagy hagyja meg őket a maga rangjában. De képtelenné tenni őket egy nevelés által a saját magzatát arra, hogy akár urral, akár paraszttal boldog lehessen: az egyforma bűn a gyermekgyilkossággal. Pedig a félművelt paraszt lányon mindig szörnyen megbosszulja magát az úri férjhezmenet.

Azért nagyon bölesen és emberbarátilag cselekszik az olyan pap és tanító, aki ezt, dacára hogy vezércikk, elolvassa: ha az ilyen magában véve nemes ambícióju gazdag családokat fölvilágosítja és helyes tanácsokkal irányítja.

A szegény Dacsó Katica példája eligazíthat minden szülőt.

Vándoroljatok ki!!

... Az én Hazám legszebb hon e földön.
Nem adnám el sem aranyon, sem gyöngyön,
Ha a Hazám gyöngy, a tájért odadnám:
Ugy a »magyar« nevet is megtagadnám.

Ti, kiket csalogat valami vak lidérc idegen vidékre messze, messze földre; ott kerestek a szerencse csillagát, ahol ismeretlen még az ég is nektek... Vándoroljatok ki!

Ti, kik meguntátok ezt a drága földet, amely dajkált, nevelt, biven ápolgatott, melynek a porszeme mindegyik ismerős, melynek bársonyára magyar sugár ragyog, melynek virulatán az isten is örül;... ha meguntátok ezt, — vándoroljatok ki!!

Azt mondja a sivatag, kozmopolita okoskodás, hogy a föld jó mindenütt; ad kenyeret és sirt akárhol. Igaz, ha egy-b nem kell. Aztán, mi az a honszeretet? Lelki gyöngöség, költői rajongás, gyermeki ösztön. Ugy?? Ha ez a ti elvetek: édes magyarjaim vándoroljatok ki!

Szokásban van a Bácskában, hogy egyik-másik elégedetlen magyar ember (másféle natio nem teszi) szedi veszi a sátorfáját, átmege a Dunán s ott Vinkovec s Diakovár vidékén, Slavóniában telepedik meg. Miért?... Űzi a tehetetlenség, a hirtelen meggazdagodás vágya, valamely gyenge-ithoni bosszantás, vagy afféle fertelmes álszemérem, hogy neki itt nincs négy fertály földje, mint a szomszédjának. Azt hiszi, hogy ottan manna hull az égből, ezüst nő a földből s bankó terem a fán. Ugy tesz, mint mikor a falusi kisasszony a tulipánt szagolja. És el — ki vándorolnak, csakhogy soha nincs köszönet benne.

Legtöbbnyire életük célt tévesztvén, való helyett a teljesíthetlen remények és sóvárgások örvényébe vetetik. Kergetik a szerencsét, nem gondolva meg, hogy az olyan, mint az Angolna, akkor csuszik ki, midőn azt hiszed, hogy fogod.

Elmennek az ismerős földről egy ismeretlen vidékre, hogy megismerkedjenek ott a legismeretlenebb hatalommal — a halállal. Elmennek oda, hol tíz anyit dolgoznak, mint itthon s felényit élveznek; néha olyan jó dolguk van, majd meghalnak éhen. Rágódnak az izes mult esontjain, nem tudnak beszélni azzal a földdel, mely nekik nem ismerős, nem tudnak értekezni azzal a néppel, mely nekik idegen. Nincs a föld másik félgömbjén az igaz, de azért innen oda még csak felleg sem jár, de azért arra a tájra az istenke is csak meszelátóval lát.

Míg a hazafiai érzést, szülőföld szerelmét, a nemzeti becsületet ott kenyérré kenve megesszik, addig elveszik őket az ismeretlen éghajlatnak nem várt esapásai, inficiált levegő, rossz víz, családás, lelki bánat ássák alább a telepítvényes egészségét, le egészen a sir fenekéig. Edes magyarjaim vándoroljatok ki!

Lám a német azt mondja, hogy »ubi bene, ibi patria« és boldogul gyarapodik, — csakhogy német is az. Az angol túl megy, messze tengeren s fölibe hág szülőtte földének, csakhogy az meg angol, annyi élelmesség, ügyesség, szellem, munkássággal saturálva, amennyi tíz magyarba sem szorult bele. A szidó is szerencsés e tekintetben, mert hiszen fél zsemlyével meg egy hagymával 48 óráig beéri. Olvashattunk arról az amerikai rongyszédőről, aki két millió dollárt hagyott, hanem halálos ágyán megvallotta, hogy életében soha még csak meleg levest sem evett. Hát ezeknél megy a vándorlás, de a magyar emberre nézve extra Hungariam non est vita. Semmi oka nincs rá, hogy fölszedje sátorfáját és tovább menjen. Oda van tapadva ahoz a nádfődeles házhoz, ahoz a rögöz, melynek mindenike azt sottogja fölébe: »itt élned, halnod kell!« No hát vándoroljatok ki!

De ne bosszantsuk egymást ilyes beszédekkel. Lehetetlen, hogy az a szent érzés, a szülőföld iránti kegyelet végkép kiveszett volna a magyar emberből. Az a véghetetlen szerelem, a melyről énekelnek a szoltárok a babiloni vizek mellett, amelytől elhervad az izlandi lakó a száraz földön, amelytől lángra gyúl a hideg német s a forró francia megőrül — meg van még a mi népünkben... Ne vándoroljatok ki!

Sőt szálljunk alább ez eszményi magaslatról — még valaki azt mondhatja, hogy érzelgünk. Azt kérdelem, hogy talál istentől áldottabb földet akárki, akárhol, mint itt a Bácskában, hát sít valahol szebben az ég drága napja, mint itt; hát ontja az áldást ugy a világ bármelyik zugában a hálás föld, mint itt? hát illő dolog ahoz olyan háladatlanok lenni, hogy eleserljünk azt Bergengóciáért vagy Slavóniáért, vagy más istentől elfelejtett tartományokért? Ne vándoroljatok ki!

Megmondta azt már Bangó Jóska, hogy nincs boldogabb ember, mint a szántóvető, mert egyik lába mindig a földön van, a másik meg ninesen messze hozzá. És mégis ezek lesznek hűtelenek az őket tápláló földhöz. Hiszen ha az irlandi — aki ugy gyűlöli hazáját, hogy ha elsülyedni látná azt a földet ahol született, megáldaná a tengert, mely azt elnyelé — ha az irlandi el-kivándorol, annak van oka is, értelme is. Ha a líptói tót — ki a zabliszt közé fűrészpont is vegyít, s abból kenyerezik s egész életén át nem lát egyebet káposztánál meg krumplinál — ha ez elbulsulja magát s megindul Amerikába, felültetve gonosz ügynökök által: annak is van oka, de értelme nines eljárásának, mert többnyire oda vesz, vagy félholtan kerül vissza; de hogy a bácskai ember elinduljon valamely rossz órában ébredt sejtés után Slavóniába: annak már sem oka, sem értelme nines.

Halálosan vétkezik Hazája s nemzete ellen, mikor üres álomlátások miatt elhagyja azt. Ha megmarad is ott a Dráva, Száva közt — magyarának elvezett; lesz tót, horvát, rác vagy más valami esoda bogár, de nem magyar. Ne szaporítsátok a csángók számát; ne bántalmaztátok ez édes anyát — ezt a Magyar földet... Ne vándoroljatok ki!

Hol láttatok olyan németet, aki ha egyszer itt megvetette lábát elkívánczoznék innen, ha a Valhalla minden gyönyöreit igérnék is neki. Fizet ez a jó föld dúsán, folytonosan, csak nem kell ugy gazdálkodni, hogy szántáskor már talpára verjünk a jövőndő arátának Jó Magyarok, igaz hogy rossz dolog az üres gyomor, de még rosszabb az üres szív.

Volt itt Paeséron egy jóra való földmivelő család, tisztességesen megélhetett ragyogás nélkül, de szűkölködés nélkül is. Egyszer valami bogár megmozdult a család fejében és elkiköltözött tele reménységgel, tele tervekkel. Nem telt el egy esztendő, elővette őket gyógyíthatlan betegség, az idegen léghő, mocsárláz vagy mit én tudom mi s elhulott mind egy szálig, mint ősszel a légy, még tehénkéjüknek is a sok tapasztalás miatt oldalbordái kilátszottak. Volt egy más család, tavál tavasszal ment oda — a nevé is ide írhatnám. Szép legény fiuk volt, a szülék öröme, a falu büszkesége, kinek a szívet már nyilván nem csak a föld vonzotta ide, hanem más valami mágnus. A szép legény csak sinlett, csak hervadt, míg a tél kezdetén örökre

elhervadt s most ott alszik a vukai temetőben; akkor az édes apja haza szaladt, hogy segítsenek neki itthon siratni az ő fiát, ki büszkesége volt, és a család úgy áll most, mint a hajótörést szenvedtek a tengerparton. Olyan regényes lenne ez, ha nem volna olyan szomorú. Jó magyarok! Ne vándoroljatok ki!! Végzem a költő szavaival:

„Itt e föld mély sirjaiból
Az elhunyt ősök lelke szól;
Munkát reá s szabad kezét;
Dicső kéz lesz a sír felett;
Virulni fog bére és homok.”

„Fut, fúrad a sok idegen,
Miért? — Hogy tájja meglegyen,
S mi fölük várjuk a csodát,
Fülkésíteni e hazát?
E jog nekünk — szent örökünk!”

„Kié e hon, ha nem miénk?
Ha érte mindent megtevének;
Ha tiszta kézzel áldozának;
S lettünk, mi eddig nem valánk,
Nincs hatalom — mely visszanyom.
És akkor még virulni fog e hon
Ragyogva hírből, büszkén, szabadon!”

Kajabusz.

Kimutatás.

A megyei árva és szeretetházi alap javára az újvívi üdvözetek megváltása címén befolyt összegekről.

Sándor Béla 20 frt. Schmausz Endre 10 f. Dr. Rátay József 5 f. Karácsonyi Gyula 5 f. Mihályi János 5 f. Tripolszky Gyula 3 f. ifj. Városhy Károly 3 f. Rezsnyai János 1 f. Kuluncsits Agoston 2 f. Bertolino Sándor 1 f. Rezsnyai Aurél 1 f. Popovits Szilárd 3 f. Popovits Dusan 2 f. Rédey Lajos 1 f. ifj. Pal Antal 3 f. Tápay István 1 f. Szakácsy Ferenc 1 f. Hubert Mór 1 f. Staudacher József 1 f. Dr. Milkó Ignác 5 f. Zákó Péter 2 f. Szalay Károly 2 f. Beke József 1 f. Bielickzy Gyula 1 f. Csernus Istv. 1 f. Beke Gyula 1 f. 50 kr. Káits L. 2 f. Buday József 1 f. Vadnay József 1 f. Lendvay József 1 f. Stverteczky Ferenc 1 f. Tarnoczky Szilárd 1 f. Sztanokovits Lázár 3 f. Brezovszky Vazul 2 f. Miries Sándor 1 f. Depalov Tosa 1 f. Petrovits Pavo 1 f. Popits Joca 1 f. Pavikov Gaja 1 f. Abits Mladen 1 f. Belyanszky Filip 1 f. Bozsán Lázár 1 f. Gyurisits Szeva 1 f. Csirrits Szeva 1 f. Alföldy József 2 f. Szűts Mihály 1 f. Albrecht Kálmán 1 f. Szilvásy János 50 kr. Dévényi 1 f. Dr. Viesz. Jakab 50 kr. Tessényi Albert 20 kr. ifj. Marsch János 50 kr. Radoicsits L. 50 kr. Schiffer Sámuel 30 kr. Kohn Mór 50 kr. Gillich Péter 50 kr. Drach Antal 30 kr. Császár Péter 2 f. Artinger Ferenc 50 kr. Dr. Koh Mór 1 f. Vinere Lambert 1 f. Buchvald Simon 50 kr. Heiduska Mandl 4 f. Ettinger Soma 50 kr. Ettinger Sándor 50 kr. Schaffer Jakab 50 kr. Radány Bertalan 50 kr. Pápay László 20 kr. Timon László 50 kr. Vollheimer Mór 1 f. N. N. 1 f. Adler Adolt 50 kr. Magyar 20 kr. Stern Mór 50 kr. Heiduska Mór 1 f. Heiduska Lipót 20 kr. Varga Antal 20 kr. Fischer Mór 50 kr. Stirum Jakab 50 kr. Kohn Ignác 50 kr. Adam Albert 50 kr. Heiduska Ignác 20 kr. Kuhn Gyula 30 kr. Berecz Máté 30 kr. Harmath Károly 40 kr. Gombos Gábor 5 f. Dadás Lajos 2 f. Mikosevits N. 3 f. Lukasevits István 1 f. Branovaosky Ignác 50 kr. Branovaosky János 50 kr. Szekly György 1 f. ifj. Papp Antal 1 f. Sternberg Ernő 1 f. Horváth Bertalan 50 kr. N. N. 1 f. Tesits Sándor 3 f. Gyorgyovanszky 2 f. Belyanszky György 1 f. Horváth Adam 1 f. Spiczter Ignác 1 f. Kohn László 1 f. Flesch Gás pár 1 f. Kohn Mátyás 1 f. Kohn József 1 f. Blazsek Lajos 2 f. Schandbach Emil 1 f. Kupkay Géza 1 f. Miklósvary Jenő 1 f. Spiczter Károly 2 f. Deutsch Adolf 1 f. Gombos Gyula 1 f. Adler József 1 f. Veisz Salamon 1 f. Mutsy Menyhért 3 f. Scultety László 3 f. Örvényi Iván 1 f. Lukasevits Ignác 1 f. Zákó Antal 3 f. Benedek Elek 1 f. Kurta Lajos 1 f. Halzsy József 1 f. Papp Antal 1 f. Merényi N. 1 f. Kohn Mór 2 f. Flesch József 1 f. Alsó tiszavidék szerkesztősége 2 f. Freund Nándor 1 f. Deutsch Farkas 1 f. Szailburg 1 f. Kirsenhauer Dávid 1 f. Kohn Sámuel 2 f. Necker Salamon 2 f. Kirsenhauer József 1 f. N. N. 1 f. Bárány Jenő 1 f. Pecarszky György 50 kr. Vlasits Trifun 1 f. Mihelits Márton 1 f. Viberál Dénes 1 f. Br. Rudits József 25 f. Zsupanszky Ljubomir 5 f. Szemző Mátyás 10 f. Rudits Mihály 3 f. Goldscharek József 2 f. Tápay Péter 2 f. Ribiczey Béla 3 f. Eigel József 2 f. Ribiczey Béla 3 f. Vamooscher Nándor 5 f. Graff Márk 1 f. Dr. Offenheimer Vilmos 5 f. Polák Simon 5 f. Neugebauer Dávid 3 f. Pletikoszits Sándor 2 f. Csibás Antal 20 f. Zányi József 3 f. Schmausz Ferenc 10 f. Matkovits Lajos 5 f. Krahl József 5 f. Sigmund Góntér 2 f. Krahl Bálint 5 f. Polákovits J. L. 5 f. Michelsz János 10 f. Hörner István 2 f. Lakatos Lipót 1 f. Auer Ferenc 1 f. Szalmásy Gyula 5 f. Zsigmond Gyula 2 f. Paulovits Izidor 2 f. Kováts Kálmán 3 f. Fülöp Kálmán 3 f. Oltványi György 2 f. Gombos Béla 5 f. Balogh György 2 f. Nagy József 1 f. Széchényi Jenő 2 f. Értl János 10 f. Ó Szivac közseg előjárói 10 f. Latinovits Gyula 3 f. Pencz Adam 2 f. Keiner Gáspár 2 f. Vojnits Lukács 5 f. Raichl Péter 5 f. Szalay Károly id. 5 f. Freund Ferenc és Vilmos 50 f. Zittl Róbert 5 f. Reháks Nándor 1 f. Berecz Károly 3 f. N. N. 20 kr. Nagel Nándor 3 f. 50 kr. Összesen 484 f. 50 kr.

A „Bácska” utján begyűlt 33 f. Végösszeg 517 50.

Schmausz Endre,
alsópén.

Színészet.

Mult hétfőn, január 16-án, Sardou Victor és Najac Emil „Váljunk el! — Divorçons! — című remek vígjátéka került színre Fáy J. Béla jeles fordításában. Iránya nemes, irálya ékes, bonyodalmai művészi kézzel szöve-fonva egymással következetes összefüggésben

minden erőltetés nélkül fejlődnek, míg végre valóban csattanós végben — kiérdemelt gyöngéd pofleves — lelik megoldásukat. Esmék és elmés ötletekben, — nemkülönben gyönyörűen alkalmazott ellentétes szólamok és cikázót játszó szójátékokban gazdag darab ez, mely oly andalítóan hat a kedélyre, mint himes rét illatos virágain ide-tiszán kigyózdó kristály patk kedvesen harmonikus csevegése.

Ah mily élvezet lehet egy ily művet, bevégzett művészeketől előadva látni!

No de a mi művészeink játékaikról sem lehet elfogulatlanul, bár ez este, minden dicsőretet megtadgni, amennyiben viszonyaink mikéntjéhez mérten általában haladást tanúsítólaj játszottak. Kivált a főbb szereplők, névszerint Kóváryné — Cyprienne, a házassági elválás eszméjét rajongó, különben ártatlanul naiv asszonyka; Tukoray — De Prunelles, gazdag földbirtokos, neje elváluhatnásági bogarkáinak ügyes kikúrálója, jól betanult, bár nehéz, de hálás szerepeiket figyelemreméltó ügyekezettel iparkodtak a szerzők intenciójának megfelelő formába önteni, mit kisebb szerepeikben Pataky Irma — komorna, Szigethy — komornyik s Kórady — ügyetlenül udvarló erdőmester is előnyösen mozdítottak elő. Szóval a kép nem volna épen művésziellen, csak a keret volna kissé izléseesebb. Ocskás bolti jelmezek; ütött kopott díszletek (?) bizony nem harmóniát, de diszharmóniát szültek, még pedig a műelv rovására. Pedig ezen a bajon ez idő szerint aligha lehet segíteni. Üres kassza vékonyan adja. A deficit szörnyétől már is előre féltethető igazgatóság egy jobb jövőre nézve való netaláni önámítás lidérc-fénye által aligha engedheti s ne is engedje magát a biztos adósságinálás ingoványába ugratni. Az itt tölthető idő rövidségén kívül a részvét kirívó hidegsége, a fukarul osztott tapsok, az előadások gyakori hosszas elodázása s több efélék, épen nem alkalmas motorai a művészek lelkesedésének. A Carneval urfival kacérokodó negédes Terpsychore kisaszszony csak imént is egy egész heti szilenciumra kárhoztatta a szerény és szende Tháliát s ebből természetesen kifolyólag egész heti keres-tnélküliségre szegény papjait és papnait. Pedig nélkülözve lelkesedni elméletileg ugyan igen felséges gondolat lehet, de gyakorlati kivitele kissé bajos. Új erők, új jelmezek, új díszítések beszerzésére ily körülmények közt csak még gondolni is, — az meg már épe séggel nagyon bajos.

Pártolás, lelkesítés a lelkesülés anyja. Azt kell előbb, hogy nyújtsa a pártfogó közönség, hogy megszülethessen a művészeknél emez. S ha akkor is csak annyit adnának a vettekért mint így, no akkor s csakis akkor már elfogulatlan lehetne indítványozni, hogy komolyan eldőltsék nekik:

„Már mehatsz hazába vissza, vert seregem.“
De így... a viszonyok mostohasága nagyban kell hogy enyhítsen a kritika szigorán.

A bálókák miatt majdnem egy hétig tartott szünet után vasárnap jan. 22-én Lukácsy Sándor kedvelt énekes népsziműve a „Vereshaj” adatott előgyér közönség előtt csinosan, igaz magyar zamattal jó kedvvel eljátszva, mely az élvezőket folyton kedélyes hangulatban tartotta, míaltal egyuttal megmutatta a társulat, hogy tud művelni is nyújtani, kivált a maihoz hasonló magvas darabban, s hogy pártolásra mégis csak érdemesebb, mint azt némelyek többnyire csak úgy hallásból tudni vélik. Ez alkalommal öltözékük is elég csinos, izlése s választékos volt. Ez előadásuk bízzük sokat fog az irántuk való kedvezőbb vélemény általánosításán lendíteni.

Különösen Jakabffy né — Szilaj Kata gyűjtő dalaival, meleg kedélyű játékaival igen sokat kell hogy olvastott legyen a részvétlenség, a netáni elfogultság dermesztő fagyán. Volt is taps, kihívás, még pedig megérdemelt és lelkes. Nem kevésbé helyes felfogást, művészi hivatottságot tanúsítólaj s az est sikerét nagyban előmozdítólag játszottak a többi szereplők is, kivált: Verbóczy Emilia — Zsófi a naiv ártatlan leánykát, Pataky Irma — Boglár Ágnes a becsületén ejtett sértést feledni nem tudó régi egykori jegyest, Liptayné Flóra — Szemes Boreca a könnyű borbában szótt kackiás özvegy menyecskét, Tukoray — Veréb Jankó a falu okos bolondját, Kóváry — András és Szigethy — Ferke a szívök választottjához hű testvérpárt, Jakabffy igazgató — Keszeg Mihály és Kórady — Bálint, az egyaránt télszeg apát és fiut lehetőleg tökéletes formába öntve adták.

Szóval: ami színészeink tudnak jól és szépen is játszani, — csak pártolni, lelkesíteni kell őket.

Kritikus.

Zombor, 1882. január 22.

Tekintetes szerkesztő ur!

Bátorkodom ezennel becses lapja részére szives tudomásul hozni, miszerint az Europa legnagyobb városában fellépett s mindenütt rendkívüli bámulatot gerjesztő csoda-elefántot, „Pepi” k. a. t. mely állat legközelebb Budapestben a népszínházban, Pécsen, Eszéken stb. ejtette bámulatba csodálatos mutatványaival a közönséget, kedvre idehoztam, s miután említett elefánt mutatványai az emeleten nem lehetségesek, mutatványait csütörtökön január 26-án a „Cselikovics József”-féle söresarnokban kezdi meg. Az elefánt mutatványait megelőzőleg társulatom által fognak hosszabb, rövidebb dramolettek s vígjátékok előadni. Az elefánt itt időzése három este, u. m. csütörtök, péntek- és szombatra fog kiterjedni. Miután költségeim ez alkalommal roppant nagyok leandnak, kénytelen vagyok a helyáratat felemelni és pedig következőképen: korszék: 1 f. 20 kr., zártsek: 1 f. 10 kr., állójegy 60 kr. Hiszem, hogy a n. é. közönség méltányolni fogja azon való fáradozásaimat, miszerint oly élvezetekben akarom részesíteni, minőkben eddig csak Europa legnagyobb városainak közönsége részesült. Az ezen közbejött eset által elmaradt új darabok: „Cifra nyomorúság” „Ahol utakonak” stb. a jövő héten fognak színre kerülni. A csoda elefánt mutatványaira vonatkozó arcképek Tápay Agoston, Scherer Ferenc, Klein, Sztójkovics és Schön urak kereskedéseiben láthatók; ugyanezeket hirdetik a falragaszok is.

Kérve tekintetes szerkesztő urat a mondottak szíves közlétevére, maradtam mély tisztelettel

lekötelezett szolgálja
Jakabffy Gábor,
színigazgató.

Szerény nézetünk e levélre a következő: Elefántot, medvét, majmot mutogatni: nem drámai szintársulat dolga; ami persze nem zárja ki, hogy az a mutogatás mulatságos ne legyen. Ha egy szálban mi voltánk publikum, mi azt tanácsolnók: hogy azon „roppant nagy költségeken” szerezen inkább a direktor jobb színészeket. Mert söresarnokban művészet helyett elefántot produkálni: komédiások és nem színészek dolga. Elég szomorú, hogy a Népszínház erre rossz példát adott.

Mi csak sajnálni tudjuk, hogy a direktor nem váltotta be a hirdetett bérlet-darabokat. Aki hirdetett sorrend mellett bérletet szed, az míg egyrészt az illető darabok előadására magát kötelezi, addig másrészt a bérlo közönségnek elad valamit. Márpedig egy kétoldalú szerződést önkényileg felbontani senkinek, tehát egy színigazgatónak se szabad. Az ő személyes akadályaihoz a bérlo közönségnek semmi köze. Ha mégis akadályai elháríthatlanok, előre láthatlanok és önhibáján kívül történtek — de csak akkor, ha e három egy eset fenforog — akkor kérhette volna a publikumot újabb terveinek elfogadására.

Szóval: mi nem a színigazgató, hanem a közönség érdekeit képviseljük s azért követeljük, hogy amily műsor betartását előttünk becsületszavára „megmásihtatlanul” ígerte, azt váltsa is be. Szerki.

Ne íns...

Ne íns! hitem megígott,
Nem csalhat már szemed,
A láng mi benne csillog:
Hűtlen, kacér, hideg.
Pedig megadtam volna
Egkor bármennyi bért,
— Ha véretem kívánod! —
Egy ily tekintetért!

Ne szólj! elhott reményem:
Nem boldogít szavad,
Megtört várása — ezem! —
Mert hazug: mint magad.
Pedig, ha mult időkben,
Hívó hangod elért:
Üdvöm adom, ha kéred,
Ny édes szavadért.

Szerelmedet ki héri?
Hisz tűnő déli-báb!
A mennyeket igéri:
S hona — a pusztaság.
Pedig... oh isten! isten!
Mért vagy csalóka? mért? —
A poklot is eltűrném,
Igaz szerelmedért...

Jordán Béla.

A RÓZSASZINŰ DOMINÓ.

Báli idyll.

Éjfél felé lehetett, midőn Leó a bálterembe lépett. Szép fekete szemei közönyösen sikamlottak el az óriási sokaság felett, mialatt káros alakja hanyagul dőlt egy oszlophoz. A mint ott állott, és sötét alakja messze elvált a márvány fehérségétől, valóban meglepően szép látványt nyújtott, és nemcsak egy bájos masque tüzes pillantásait vonta magára. Leó nem bírt szabályos szépséggel, mit rendszeren a műértők „classicus arc” elnevezéssel illetnek, — nem volt görög orra, római arcéle, de volt valami halvány arcának sötét árnyalatában, szeméinek bágyadt, blazirtságot szenvedő tekintetében, mely a hölgyek szemében minden szépséget fölülmul, egyszerűen Leó érdekes férfi volt. Kifogástalan finomságu fekete öltözetet viselt, míg mélyen kivágott mellényéből előnyösen tünt elő a habszerű fehér ing, himzett bodraival és vakító sugarakat lövellő rubintos melltűjével.

E percben Leó zsebeiből egy ibolya illatú levélkét vont elő, és ajkain futó mosolygással, figyelmesen szegezte annak vékony, ismeretlen nőikézonására szeméit. Pillantsunk mi is, vállán keresztül a finom véline papírra, honnan következő sorok tűnnek elénk: „Chér ami! Egy hölgy, kinek alkalma volt önnel többször találkozhatni, és ki élénken érdeklődik ön iránt, óhajtana találkozni önnel. Ne legyen kíváncsi kitétemre, egyszer ugyanis megtudja azt, egyelőre legyen elég önmagamról csak annyit mondani, miszerint: „több vagyok, mint amennyinek látszom, és kevesebb mint amennyi vagyok.” — Tűt! Én önnel a legközelebbi álarcos bála adok rendez voust. Hogy ne legyünk tévedéseknek kitéve, a cukrászda mellett fülkében várjon reám, hol meg fog jelenni.” „Egy két dominó.”

Leó kétszer-háromszor futotta át eme billet doux tartalmát, aztán pedig összegyűrve zsebeibe visszacsúsztatá; és míg a zenekar Boccaccio szép keringőjét játszotta, és a táncoló párok mint megannyi repülő tündérek lebbentek el mellette, Leó azon gondolkodott, ki lehet eme rejtélyes két dominó? De ki tudná azt megmondani, hisz fiatal emberünknek annyi kedves ismerős hölgyei, barátai voltak, miszerint képtelenség őket előszámlálni — Leó ur gondolataiban következő sorrendben futotta át legkedvesebb barátait, kikre gyanakodott. Tulán Lóra? Ah bah! Az nem lehet, hisz alig pár óra előtt a fiatal szép asszony budoirjában volt, és azon szerencsében részesült, a fehér ka-

Adorék és Vidorék, Szemző Istvánék, Sziebenburger Zsuzka k. a., Tarczayék, Dr. Tóthék, Tripolszkyék, Trischlerék, Zákó Maja. A táncrend következő volt: Szünóra előtt. 1. Csárdás. 2. Keringő. 3. Négyes I. 4. Rezgő. 5. Lengyelke. 6. Négyes II. 7. Gyorspolka. 8. Négyes III. Szünóra után. 1. Csárdás. 2. Négyes IV. 3. Füzértánc. 4. Négyes V. 5. Keringő. 6. Rezgő. 7. Csárdás.

Népköri banket. Az új és dícsőbb életre feltámadt népkör évenkénti közgyűlést szokott rendezni, az idei f. hó 21-én volt. A népkör nagyterme már esti nyolc órakor fényárban uszott; a közgyűlésen rendkívül sokan vettek részt, többet már a nagy terem be sem fogadhatott volna, nem eszélünk ha a jelen voltak számát 150-re tesszük. A felköszöntések sorát dr. Margalits kezdte meg, ékes beszédben elvéve Czedler János urat a népkör elnökét; válaszul Czedler János elnök szép beszédben a népkör felvirulására emelte poharát. Az előbbi felköszöntette még megyénk köztisztviselői derék főispánját Sándor Béla ur ó méltóságát, ns. Czifrusz Ferenc kir. tanácsost és tanfelügyelőt: kívánván, hogy Isten őket „Bácsország” javára és boldogságára még sokáig éltesse. Nt. Báthory János elnök beszédben hármas felköszöntésben élte a népkör három különféle ajku tagjait; válaszul a kör elnöke talpraesett felköszöntésben a szabadság, egyenlőség és testvériség nagy eszméinek győzedelmére emelte poharát. A felköszöntések fénypontját dr. Margalits Haynald bibornokra mondott lelkes beszéde képezte, szünni nem akaró éljenek közt elhatározatot, hogy a nagy honfű távsürgönyileg üdvözöltsék. Dr. Wolf Kálmán szívének becsületére való beszédben a szegény elemi tanulókat felruházására gyűjtést javasol, „nehogy csak mi egymást éltsük tegyünk jót a szegényekkel hogy hálás szívvel ők is éltsenek bennünket.” Javaslatát elfogadtatott és nyomban szép összeg gyűlt egybe a mondott nemes célra. Báthory a sz. István szobrára is javasol gyűjtést rendeztetni: ezen erszények ellenintézet speculációkkal szemben dr. Margalits a sziverek speculálván, szerb polgár társainkra emeli poharát azon hó kívánattal, hogy egy a népkör emelésében mint a haza szeretetében bensőleg egyesüljünk, mert „Egyetértés a kis dolgokat is nagyraelevi egyenletlenség által pedig a nagy dolgok is tönkre mennek;” dr. Pavlovits válaszában hiába mondta, hogy nem szónok, mert beszédével fényesen megcáfolta önmagát, a legszebb hasonlatokban fejtegette az egyetértés áldásos voltát, kijelentvén, hogy szerb testvéreink minden utógondolat nélkül egyesülnek velünk a köz-haza szeretetében s végül kívánta, hogy e népkör mindinkább gyarapodván terebélyes fává legyen, melynek árnyékában Zombor városának polgárai üdítő enyhülést találjanak az élet fáradalmi közben. Felköszöntettek még: a hölgyek, Jakobcsics kör elnöke, dr. Margalits; Zsulyevics a köri gazda, a ki oly jó vasorával szolgált a tagoknak, Stebler, Vuics Jeremiás Dsmics stb. — A multság a legvidorabb hangulatban kiválóan virradatig tartott.

Zentai takarékpénztár mérlege 1882. jan. 1-én volt 26753 frt 30 kr.; vagyona 738050 frt 13 kr. A beküldött kimutatás tiszta, Magyar és nem dualisztikus, mint az óbecseié. Hogy Ó Becsén kinek kell németül a mérleg-számla — azt eddig nekünk nem fejtette meg senki.

Miklósváry Sándor január hó 22-én éjjel életének 67. évében hosszas szenvedés után Dautován elhunyt.

Követésre méltó eljárása volt a napokban a bezdáni közs. isk. széki elnöknek egyetemben az előjárósággal, midőn a farsangi időben mint mindenütt úgy községünkben is létező gyermek-bálok, fonódák, s mi több nyilvános korecskákban tartatni szokott vasárnapi táncmultságokban résztvevő iskolás tanulókat szüleit megidézette s szép meg kellő meghagyás között gyermekeknek ilyen ártatlannak látszó élvezetek leszoktatása és betiltására egyenkint egyetemlegesen felhívt. Mint halljuk némely szülő kemény felfogása a gyermek jogok megszorítását látja a nevezett közegek intézkedésében s a gyermek-világ ideális fölnövekedését látja megszorítva lenni, ha azok a felügyelet nélküli — s mi eszabító! — edrága világban szint éjjelig tartó 2 kros tánciskolák s pipa füstös korecsmai multságok gyöngye élvezetétől eltiltatnak. Bizony-bizony t. szülők nagyon hatáskörükhöz tartozó szép kötelességet teljesítettek azok a jó urak, midőn gondjaikba veszik a növekedő nemzedék nevelésében önk által figyelmen kívül hagyott ragályos szokások hatástalanra tételét s az ily. ingyenes gyermeki élvezetek veszélyes befolyására Önök figyelme felhívják. A rossz szokás, indulat és szenvedély nem pénzért adatik; örökli azt mindenki annál nagyobb mértékben, a mint az, a mindenre fogékonyabb gyermek években egyéni sajátossággá válhat. Már pedig a mi felnöttebbjeink korecsmai „tánciskolájában” érdeklődő gyerek ugyan sokat megszínlehet a cifrázkodás, a nyegleség s a szép legények nótájából; a mi bizonyára eltereli hajlamait az élvek hónapja, megmetyeljei ártatlan érzületét, de tett-vágya nem a napjainkban annyira megkívántató szives munkálkodás, hanem az élvek hajhászában culminál, már pedig ha valamikor, annál inkább ma, a létért küzdés napjaiban kellene ajtónk homlok lapján jelszóul kiirunk, s gyermekeinket ez értelemben nevelnünk. „Még a percek is munkára használd, a dorobélyt utáld, kerüld, mert árt!” — Egy érdeklődő.

A gyermekbálokra minden jóra való nevelő és nevelésán így okozódik: minden kornak megvan és kárja a maga multsága: de a bál nem gyerekkorhoz való multság. Tehát gyermek bált rendezni: helytelen. Szerk.

Bresztovácon f. é. január 12-én megtartott közgyűlésezi választás alkalmával jegyzőül Zányi Félix páranlan népszerűségű egyén s ottani volt aljegyző lon egyhangulag nagy lelkesedéssel megválasztva. —

A magyar országos segélyző egyesület (veres kereszt) bács almási fiókja, alapítókéjének gyarapítására, táncvigalmat rendezett f. é. január hó 11-én A költségek fedezéséhez Rudits József báró, alapító tag 10 frttal, Siskovits Tamás 20 frttal járult. A meghatározott belépti díjon felül fizettek: Deák Zsiga 1 db. aranyat, Nilassevits Anna 1 ft, Milassevits Erzsébet 1 ft, Joó Ödön 1 ft, Sterk József 50 kr, Karvázy 1 ft, Dr. Csicsáky József 1 ft, Csicsáky Mihály 1 ft 50 kr, Mezey Ignác 2 ft, Arnold Antal 50 kr, Muró József

50 kr, Dr. Schossberger Jakab 50 kr, Pál Antal 2 ft, Bittermann 50 kr, Martinovits Béla 1 ft, Scherk Gyula 50 kr, Rozenberg Adolf 50 kr, Földy István 50 kr, Rozenberg család 2 ft, Szabady Ferenc 1 ft. Összes bevétel: 163 ft 8 kr. és egy db. arany. Kiadás: 77 ft 39 kr. A nemes keblű pártfogóknak, valamint mindazoknak, kik a táncmultságon megjelentek, legforróbb köszönetét nyilváníttja a választmány.

A zentai takarékpénztár évi rendes közgyűléset 1882. évi január hó 29-én d. u. 3 órakor fogja hivatali helyiségében megtartani.

Beküldetett. A magyarországi írók segélyegylete és hírlapírók nyugdíjintézete javára Budapesten a „Vigadó” összes termeiben febr. 4-én tartandó ünnepély programja: 1. A vigadó nagy termének és lépcsőházának bemutatása elektromos világítás mellett. — 2. A nemzeti színház ez esti opera előadásának bemutatása, telefon összeköttetés útján, a Vigadó 3. számú éttermében. — 3. Drámai előadás és szavaltat a Vigadó kis termében felállítandó színpadon; előadják a nemzeti színház drámai művészei. — 4. Operai és zenei előadás ugyanott. Közreműködnek: a nemzeti színház operájának s a népszínháznak művészei. — 5. Élőképek és csoportozatok, rendezi Zichy Jenő gróf. — 6. Táncestély. — A program 1, 2, 3. száma esti 7 órától 9-ig, a 4 és 5. szám 9-től 10-ig, a 6. 10 órától kezdve a társaság együtt maradásáig tart. Együttal ajánljuk az országos érdekű ügyet a jótékonykodni hajlandó s ép most leszámoló pénztintézetek pártolásába.

Szent István első apostoli királyunk tiszteletére emelendő szoborra, hivatalomhoz ujabbban a következő adományok érkeztek:

Nagyságos Fejér Gyula apát ur, a zombori rom. kath. népiskola részéről 28 ft 11 kr.

Adáról a rom. kath. iskolák f. igazgatója, tanítói és tanulói, valamint L. E. küldeménye összesen 17 ft 50 kr.

A zombori izr. népiskola növendékei 4 ft 64 kr. A r. militári rom. kath. iskola tanulói 3 ft. Az ó-becsei rom. kath. iskolák 12 ft 2 kr.

Kucura község előjárósága az ottani népiskolák részéről, nevezetesen:

a) a gr. kath. iskola 10 ft; b) a rom. kath. iskola 6 ft; c) Stur Dániel iskolaszéki elnök úr és az ág. ev. iskola növendékei 5 ft 80 kr. — Összesen 87 ft 7 kr., mellyel gyűjtésem a mai napig 126 ft 13 krra szaporodott.

Fogadják a derék gyűjtők és adományozók őszinte köszönetemet. **Czifrusz Ferenc**, kir. tanfelügyelő.

A zombori első öngyógyító szövetséget f. évi január hó 22-én tartotta a kebelében alakulandó új cyclusra vonatkozó alakulási közgyűlést, a melynek tárgyat főleg az alapszabályok módosítása képezte volna, minthogy azonban a szövetséget részvényeseinek alapszabály-szerű 2/3-ad része nem volt a közgyűlésen jelen, a közgyűlés bizonytalan időre elhalasztatott.

Rigycian a kántor-tanítói állomás megürült. A pályázni szándékozók folyamodványait az esperesi hivatalnak Kolluthra küldjék.

Beküldetett. Hát ez micsoda? Valami két hét előtt kapott plébánosom fötitisztelendő W. M. ur a postán egy bérmentes csomagot, minden tartalom nélkül jelzés nélkül. Felbontás után találtuk, hogy két szt.-kép van benne s egy nyomtatott cédula, melyen az állt, hogy címzett a megtartás esetén küldjön E. Schlesinger et Compnak Hernalsa (Bécs) érte 1 frtot. — Plébánosom a pénz elküldésével engem bizott meg azon megjegyzéssel; miszerint irjam meg az ipsenek hogy jövőben ilyen meglepetéssel kímélje meg őt. Ha valami kellend, majd megrendeli őt amikor s ahol neki fog tetszeni. En ezt hűségesen rá is irtam a postautalvány szelvényére s odavetölég azt is kérdeztem tréfából a felett jelzett cégtől, valjon nem e zsidó? Ötödnapra kap plébánosom egy levelező lapot melyen szépen megköszönték a pénzt s kinyilvánítták, hogy nem csak az üzlet főnökei, hanem összes személyzetük született katolikusok. — Erre igazánból lettem kíváncsi valjon zsidó-e „E. Schlesinger et Comp.”? Irtam tehát Bécsbe az Oesterreicher Volksfreund szerkesztőjének megkérvén őt, adjon nekem őszinte felvilágosítást! És azon feleletet kaptam, hogy E. Schlesinger et Comp. valóóságos zsidók. Mások mihez tartására felvilágosításul szolgálhat ezen apatini eset. Drach, apatini káplán.

Apatinban a segélyző egyleti ügy abban áll, hogy előbb Keller neje bevallotta, hogy férje lopta el a pénzt és ásta a szemétdombba, de férje tagadta. Vasárnap délután szembesítették őket, akkor a férfi is bevallotta és elmentek vele házába, a hol elő is adta a szomszéd kertjében elrejtett 4592 frtot. A többit elköltötte volt már. — A kulcsokat ő maga csinálta mind a hármat. Kettőt peesztviasz lenyomat után és egyet szemmérték szerint. Első ízben mindjárt paszoltak a kulcsok. A pénzt kétszerre vitte el: szombat este 500 frtot s vasárnap éjjel a többit.

Tegnapelőtt idevaló Grüber Gyula 27 éves kereskedő Szt. Ivánra koresolyozott és visszajövet Szt. Iván alatt bele szakadt és meg is halt ott a vízben. Ma temetjük.

Boldizsár Pal ügyvéd eljegyezte magának a napokban Bártl Hermina k-asszonyt.

A jövő heti szindarabok: hétfő, jan. 23. „Egy rossz ember” vagy „Házasság akadályokkal” vigjáték Rosen Gyulától, kedden jan. 23. „Liliomfi” vigjáték Szigligeti Edétől; csütörtök, jan. 26. „Ahol unatkozunk” legujabb francia vigjáték, írta Pailleron E ford. Paulay Ede; szombaton, jan. 28 a színház, a koresolya egylet bálja miatt zárva leend. vasárnap jan. 29. „Nótás Kata” népszínmű György Vilmostól.

Somssich Andor úr, a somogyi gazd. egyesület által rendezendő loárverés elnöke, következő értesítés közlésére kért föl bennünket:

Somogy megye gazdasági egyesületének bizottsága ezennel tisztelettel tudatja, miszerint az általa Kaposvárról rendezendő loárverés folyó 1882 év március 23-án reggeli 8 órakor kezdődik, és a szükséghez képest 24-én folytatattik.

Ezen árverés célja a vevő közönségnek a tenyész-tékkel való közvetlen érintkezése által, egyrészt ezen vidék szépen fejlődött lötenyészéséből eredő lovak számára jobb piacot létesíteni, másrészt a vevőket lehetőleg költségtől és fáradtságtól megmenteni.

Lakásokról és ellátásról több jó vendéglőben van gondoskodva. Az egylet tisztviselői az érkező vevőket az árverés előtti napokon a kaposvári pálya udvarban fogják várni.

Az elmúlt évben elért siker által bátorítva, és tekintettel az eladásra zánt lovak ez idén várható még jelentékenyebb számára, bátorokodunk az érdekelte közönséget ezen loárverésre tisztelettel meghívni.

A bejelentett lovak részletek jegyzéke február havában fog megjelenni, melyet kívánatra bárkinek lesz szerencsénk bérmentve megküldeni.

A bizottság szívesen szolgál bővebb felvilágosítással, mely iránt Freystädler Vilmos urhoz méltóztassék fordulni Kaposvárra. — Kaposvár, 1882. január havában. Somssich Andor, elnök.

Rözsavölgyi és Társa zeneműkereskedésében Budapesten (Krisztóffér 3. szám) megjelent „Nap és Hold” Lókok modern operettjének zenéje Hess A. tól. Ára 1 frt 50 kr.

Táborszky és Parsch nemzeti zeneműkereskedésében megjelent „Viszontlátás” 10-ik magyar induló. Zongorára szerzé Fahrbach Fülöp. Ára 60 kr.

NYILTTÉR. *)

Ezennel van szerencsém az Ó Kanizsán 1881. dec. 15-én végbement képviselőválasztás alkalmával, volt III. kerületben levő elnök urnak tudomására adni, hogy özv. Matolityné az említett választás alkalmával nem volt Ó Kanizsán, s annál kevésbé adott írásbeli meghatalmazást valakinek, hogy helyette szavazhasson.

Ezennel bátor vagyok kijelenteni özv. Matolityné nevében, hogy az említett meghatalmazás hamis kezekkel iratott alá és így semmiesnek nyilvánítható.

Jankovác, 1882. jan. 16.

Ladócky Sándor,
tanító.

Köszönetnyilvánítás.

Azon számos jóakaróknak, kik Istenben boldogult férjem, illetve fivérem, Schliesser Zsigmondnak végtisztessége alkalmával tanusított nagybecsű részvételükkel, pótolhatlan veszteségünk fölötti határtalan fájdalomukat enyhítették, hálás köszönetünket nyilváníttjuk

Özv. Schliesser szül. Kaufmann Johanna.
Schliesser Manó.

*) Az e rovatban közöltéért nem vállal felelőseget a szerk.

Felelős szerkesztő: Dr. MOLNÁR ISTVÁN LAJOS.
Laptulajdonos és kiadó: Bittermann Nándor.

Hirdetések.

Tordy Ignác

szobafestő és mázoló ajánlja magát minden e szakba vágó munkák felvételére, — pontos szolgálat és jutányos ár mellett.

Lakik: Zomborban, Szelense külváros, orgona utca 622. szám. 3—2

12. évfolyam

12. évfolyam

hiteles sorozolási értesítője

osztrák magyar és külföldi sorsjegyek, kisorsolható állami- és magán-könyvek, vasúti, gőzhajó és ipar-részvények elsőbbségi kötvények, záloglevelek stb.-nek. Folyóirat bank-, pénzügyi- és vasutügyekben.

1882. január 1-ével új egész évi előfizetést nyitunk a TIZENKETTEDIK ÉVFOLYAMRA.

A MERCUR magyar-német szöveggel 3-4-szer jelenik meg minden hónapban, szükség esetén azonban többször is és pedig minden jelentékenyebb hazai újság, tartalmazza konyomterelő rövidségeit, celszerű és lapjainak áttekinthetetlen sorsolási jegyzékét valamint a hátraleékokat azaz a kisorsolást meg nem vet nyerevényeket, ennégyva értékű párral bíró közönségek egy nélkülözhetetlen közlöny.

Előfizetési ára bérmentve a házhoz hordva vagy postán küldve egész évre csak 2 frt.

A MERCUR kiadóhivatala BUDAPESTEN Drotyyautca 12. BUDAPESTEN.

Van szerencsénk az előfizetésre meghívni és kérjük a címeket tisztán kiírni val-mint az utolsó postán állomás megjelölést is. — Az összeg beküldésére legelőszöriben és legelőszöriben eszközölhető.

A ZOMBORI TAKARÉKPÉNZTÁR
MÉRLEG- ÉS VAGYON-KIMUTATÁSA
 1881-ik évi december hó 31-én (összehasonlítva az 1880. évi december 31-iki állással).

VAGYON	1880. decem- ber hó 31-én		1881. decem- ber hó 31-én		TEHER	1880. decem- ber hó 31-én		1881. decem- ber hó 31-én	
	frt	kr	frt	kr		frt	kr	frt	kr
Ingtalanokra betáblázott kölcsönök	883,529	—	969,660	—	Befizetett részvénytőke	100,000	—	100,000	—
Váltókban	508,433	78	595,996	57	Tartalék és nyugdíjalap	42,395	97	50,000	—
Értékpapirokra adott előlegek	26,199	50	25,969	50	Külön tartalékalap értékpapirokra	22,231	50	17,006	25
Állami és vasuti kötvényekben	535,557	50	415,820	—	Betételek 6% kamatozásra	787,568	36	360,639	83
Állam-kötvények után egy havi kamatok	—	—	416	66	„ 5% „	992,888	52	1.432,672	18
Az intézeti 157-ik számú ház	47,838	96	48,348	14	Betételek után járuló 6% kamatok	19,482	40	8,128	29
Hátralékos kamatok	13,249	83	13,317	18	„ „ 5% „	19,716	96	32,178	71
A felszerelési tárgyak értéke	4,683	03	4,633	27	Hitelegyleti biztosítéki alap	6,434	—	8,169	50
Végrehajtási árverésen megvett ingatlanok	1,974	69	2,013	57	Hitelegyleti biztosítéki alap utáni kamatok	141	77	523	70
Pénzkészlet	34,816	65	6,413	70	Előre fizetett kamatok	17,210	84	19,486	74
					Beszedett betáblázási illetékek	1,192	30	372	40
					Tisztviselők jutalmazására és jóték. célokra	2,020	32	3,410	99
					A részvénytőke után 5% kamatok	5,000	—	5,000	—
					Osztalék (Nyereség)	40,000	—	45,000	—
	2 056,282	94	2.082,588	59		2.056,282	94	2.082,588	59

Kelt Zomborban 1882. január hó 21-én.

Barthol József s. k. igazgató.

1-1

Csarsch Sándor s. k. könyvelő.

ROCCOCOBÁLRA

szükséglendő **satén** nálunk nagy választékban kapható.

Együttal ajánljuk a jelen farsangi idényre a legdivatosabb színű **kelméket** u. m.: **atlaszt, faillet, surat** és minden színű **satént**.

Tisztelettel
Schlieszer testvérek,
 Zomborban.

Hirdetmény.

Alólirottak közhírré teszik, hogy a zombori 2463. számú tjkönyvben A. 7. és 8. sorszám alatt felvett 14 hold 133/1600 ¹/₁₂ ööl I-ső klasszis földből álló közös birtokukat, mely a zombor gákovai csárdán alul a Gluvics-féle szállások közt fekszik, szabadkeztől eladják.

Az eladás feltételei megtudhatók alólirott tulajdonosoknál.

Zombor, 1882. évi január 15.

Balázs József és Balázs férj.
 Dömötör Pálné.

Orvosilag elért

gyógyeredmények

a valódi Hoff János-féle malata-gyógytápkészítmények által, a mell- és gyomor bajoknál.

Elismervény.

Felkérem teljes tisztelettel számomra postatánvét mellett a következőket megküldeni: 14 palack malata-kivonat egészségi sürt, 2 palack malata kivonatot s két zacskó malata-cukorkát. Meg kell vallanom, hogy igen jó sikerrel hasznalem különbozó mell- és gyomor bajoknál; most módosítva 10-12 éves gyermekeknél is megpróbátom alkalmazni.

Csanád Palota, 1881. május 6.
 Utolsó posta Makó. Tisztelettel

Dr. Wilhelm H. közs orvos.
 HOFF JÁNOS Bécs, Graben Bräunerstrasse
 8. szám, főüzlete

Magyarország számára:
BUDAPEST, zsibárus-utca 7.

Raktárak: Zomborban: Gallé Emil gyógyszerész és Popits Istvánnál. Szabadkán: Stojkovits Döménél. Baján: Mihitsch Istvánnál.

H I R D E T É S.

V an szerencsém e város és vidéke t. c. közönségét értesíteni, hogy a

MILLÁSSEVITS-FÉLE

jónévű

G Y Ó G Y S Z E R T Á R T

átvettem; azt a tudomány és gyakorlat vívmányai szerint egész újból felszereltem. Ajánlom minden gyógyszerteráiban tartatni szokott legjobb forrásbeli cikkeimet, biztosítván egyúttal úgy a tarifaszere árak szolidaságáról, mint a kiszolgálat lelkiismeretes és éjjel-nappal egyaránt pontos rendjéről. A t. c. közönség kész szolgálja

3-3

MICHELS GYULA,
 a »Sz.-Háromság« c gyógyszerterá tulajdonosa.

Nyomatott Bittermann Nándornál Zomborban.

Melléklet a „Bácska“ 4-ik számához.

csókra egy gyémántos karperecet csatolhatni, valamint a duzzadó nyakom egy brilliánt ziviert megerősíthetni. Vagy talán Eveline baronnesse? Annak ugy is kedvtelése lévén az ilyen mulatságra, s a chronique scandaleuse, nem egy pikáns történetkét mesél a bájos, tüzes szemű hölgyről, melyeket az álaré szabadsága alatt élvezett. De eme gondolatát is hamar elvette, eszébe jutván, hogy az illető hölgy ma bált ad, melyre még neki is meg kell jelennie. Vagy talán Seraphine a szép olasz, prima ballerina?

Nem, nem egyik sem ezek közül, de végre ki tehát? Leó agyában egymást kergetik a türelmetlen gondolatok, míg végre elhagyá előbbeni helyét, és a rendezvoust kitűzött pontjára indult. Keresztül tört a tömeg sűrű sorain, míg végre a kis kérdéses fülkébe ér. Mily kellemes itt! Derengő félhomály uralkodik, a narancs és citromfák illatos levelei összeborulnak feje felett, a távolból csak halk hangzanak a zené accordjai, és ott a szökőkút vízseppjeinél, mely kinálkozva nyulik el a zöld moh pamlag. — Amint Leó elmerengve pillantott körül e szép zöld oázisban, önkénytelen eszébe jut bájos menyasszonya Clarisse! mely gondolatnál gúnyosan felkacag! Igen Clarisse! kinek pár órával előbb midőn nála volt, hogy az ottani unalmas társaságból minél előbb menekülhessen, rosszulletet adott okul, — mire az a szép leány oly mosolygósan mondá: „nemde én bálba készül?” mit Leó nagy komolysággal tagadott meg, — mire Clarisse ismét finom gúnymosollyal háromszor ismétlé: „jó éjt! jó éjt! reményem holnap elmondja mit álmodott az éjjel?” Gondolatainak menetét, halk léptek nesze szakítja meg. Leó mosolyogva gondolja ah! a kék dominó! és midőn most egy piciny kéz nehezedik vállára, és suttogja: „Leó!”

„Mit parancsolsz kedves szépem? lásd itt” — „vagyok” akarja mondani, de a szó meghalt ajkain, gyorsan megfordulván, nem kék, hanem egy elegáns rózsaszín selyem dominó állott előtte, gyönyörű, ragyogó, mosolygó szemekkel pillantva reá.

„Ah! ugy látszik zavarjak?” kérdé halkan a hölgy.

„Engem? Soha!” mondá határozottan Leó, visszanyervén udvarias modorát, és elragadtatva legeltetvén szemét a dominó remek, karesú alakján, „csupán kissé zavarba jöttem láttadra, nem tudván élő lényvel, vagy valami tulvilági tündérrel van-e dolgom!”

„Mint rendezes bókolni kezdés; ha nem családod ez szokásod? — nevetett kecsesen a hölgy, majd folytatá — most pedig jer velem, tegyük egy sétát a teremben.”

„Végtelen sajnálom, hogy nem szegődhetem kísérő lovagoddá szemem, de — tevő hozzá zavartan Leó — lehetlen, mert rendezvoust adtam egy ismerősömnek.”

„Itt?”

„Igen, e helyen.”
A rózsaszín dominó ezüst csengésű dallamos nevetést hallatott; míg ujjával megfenyegette a férfit: „Leó szólj igazat, nemde egy kék dominót vársz; avagy nincs-e igazam?”

„Valóban azt, — mondá csodálkozva Leó — de honnan tudod te mindezt?”

„En mindentudó vagyok.”

„Ah! — kacagott Leó — valószínűleg te magad vagy az a kék dominó?”

A szép dominó még hangosabban nevetett: „hova gondolsz? Nem látod, hogy én rózsaszín és nem kék vagyok. De mindenem dacára biztosíthatlak, hogy helyedet bátran elhagyhatod, mert a kék dominó már nem jön el.”

„Bizván mindentudóságodban, örömmel távozom veled, különben — folytatá tréfás sóhajjal Leó — szegény kék dominó, jó hogy nem jött el, a rózsaszínek szemei ugy is rabjává tettek engemet, imádató szépem!”
„Honnan következteted, hogy én szép vagyok?” szölt a rózsaszín hölgy Leó karjába fűzve kezét, mi alatt a táncterembe léptek.

„Honnan? — kérdé szenvedélyesen Leó, kinek nagyon fogékony szíve lévén, már lángokban állott — elég ránézni eme szép termetre, remek villogó szemekre, hogy az ember könnyen elveszítse az eszét.”

„Nos jó, meghagylak eme tévedésedben, különben — folytatá elkomolyodva és mintegy magához szólva — nem vélekdnél így, ha álcámat letenném.”

Leó nem hallotta utóbbi szavait, szemével a táncoló párokat kísérte. „Nem volna kedved egy tourt táncolni?” fordult udvariasan a karján esüingő hölgyhöz.

„Ezer örömmel.” Leó szenvedélyesen karolta át a szép dominó karesú derekát, ki omlatagon simult karjaiba, míg táncosa örületes galoppban rohant tova. Pár tour után a szép hölgy pihető ke ellal csillapodott meg, és igazítá meg félrecsúszott álcáját, mely mögül egy aranyos fiúrtéske homlokára hullt; míg Leó elmerengve pillantott eme szép szöke fiúrtre.

„Ah mennyire szomjazom,” panaszkodott a dominó, ajkaira nyomva csipke zsebbeljét.

„Menjünk a cukrázdába, pár pohár pezsgő nem fog ártani,” indítványozá Leó, karját nyujtván a hölgynek.

A cukrázdában egy kicsiny asztalnál foglaltak helyet. Leó udvariasan tölté meg társnője poharát habzó pezsgővel, míg az kissé felemelé bársony álcájának alsó csipkéjét, mely alól gyönyörű formájú rózsás ajk tünt elő, melynek láttára Leó fájdalmasan sóhajtott fel. Valjon mit gondolhatott? Mit gondolhatna egy férfi más, mint oly szép hölgynek csókuk özönével zárni le ajkait.

E percben a szép ismeretlen, jobb kezéről levonta a keztyűt, melyen a gyűrű ujjon egy gyémánt és egy jeggyűrű csillogott...

„Ah — szölt magában Leó — tehát asszony!”

A rózsaszín dominó ezalatt kiüritett egy pohár pezsgőt, és szemét végig futtatva finom gyűrűs kezén, hirtelen szölt meg: „Leó, miért nem viseled jeggyűrűdet?”

„En? én? — dadogá Leó zavartan — de honnan tudod, hogy vőlegény vagyok?”

„Mint mondtam, mindentudó vagyok.”

„Ah igaz! — viszonzá Leó finom mosollyal — e körülményt majdnem feledém. Nos kedvesem, jeggyűrűmet azon indokból nem viselem, mert terhemre van.”

„Igy beszél egy szerető vőlegény?” kérdé komolyan a bájos dominó.

„Ha mindentudó vagy bella signora, ugy tudhatod, hogy nem vagyok az! De hagyjuk a keblemetlen gondolatokat, — folytató Leó felugorva — és éljünk a szép jelennek; nyujtsd karodat és engedd meg, hogy egy páholyba vezesselek, honnan legjobban gyönyörködhetünk a bál tarkaságaiban.”

Helyet foglalván a páholyban, a szép dominó elmerengve szegezte szemsugarait a csillár ezerszeres lángjaira, míg rövid idő óta mélyen elkomolyodott és elhallgatott. Végre reszkető hangon szölt meg: „igy tehát előbbi szavaidból ítélve Leó, te nem szereted menyasszonyodat?”

„Nem, — válaszolt higgadtan Leó — legkevésbé sem.”

„És miért?”

„Miért? miért?” hebegé zavartan a férfi, maga sem tudván miért érez oly ellenszenvet menyasszonya iránt. „Erővel elvetetik velem, — mondá haragosan — az a sok nagynéni, nagybácsi mind reám beszél, mert gazdag leány, jó parthie.”

„És te elveszed anélkül, hogy szeretnéd?” kérdé a hölgy.

„Kedves szépem! — kacagott fennhangon Leó — ki házasodik a mai világban szerelemből.”

„És azt nem gondolod meg, hogy ha netán, — itt megakadt a dominó hangja.

„Nos, ha netán?” sürgeté Leó.

„Ha netán menyasszonyod szeret; boldogtalaná teszed.”

„Ah bah! édesem; téves nézet, én nőnek mindig előzékeny férje leszek, különben ami Clarisset illeti, még azt sem tudja mi a szerelem, félig gyermek, egy tizenhat éves leány! hideg, kimért természetű, szigorúan megtartva az előirt ettiquett szabályait, nem vetvén le még egészen a nőveldei ruhákat.”

„Szép?”

„Csinos, csinos, sokat ígérő vonásokkal! Ah ha ismernéd!”

„Nos ha ismernéd?” kérdé kíváncsian a szép dominó.

„Ha ösmernéd, akkor meglátnád mennyire nem hasonlít hozzád — és így nem kívánhatod, hogy szeressem.”

„De hiszen engemet most látsz először; ő pedig már régen boldog menyasszonyod.”

„Először, — mondá elmerengve Leó — én ugy érzem, mintha már réges-régen ismernélek, mintha már régen szívemben élnél eszményképem! S ha jól meg-gondolom, Clarisse ha felhevül, ha szívét valami hevesebb lüktetésbe hozza nagy ritkán, akkor —

„Nos akkor?”

„Akkor éppen ily kedvesen elbájoló, ily édes zeng-zetes nevetést tud ballatni, mint te most.”

„Lásd, végre még rájövünk, hogy minden egyesben reám hasonlít.”

„Soha! soha! — heveskedett Leó — neked nincs párod!”

A rózsaszín dominó rövid ideig hallgatott; majd felemelkedett szölvá: „most pedig kedves Leóm, már sokat is eszegettem; számomra az óra ütött, távoznom kell.”

„Távozni! — kiáltott kétségbeesetten a férfi — egy lépésre sem... kedvesem.”

„Őn nem enged?”

„Nem, mig meg nem mondom, mily forróan szeretem, imádom. — nem, mig arcáról le nem röppen az azt rejtő rút álca.”

„Ily udvarias lovag ön? — szölt meg szemrehányóan a szép rózsaszín dominó — engedjen távoznom, örökre, ne kérjen arra, hogy álcámat levegyem, — ami lehetlen! Tudom ön udvarias lovag, kérésemet teljesíteni fogja.”

E szavak annyira parancsolóan voltak intézve, hogy Leó önkénytelenül félre lépett, és meghajtván magát, tompán mondá: „látja, mily tisztelettel viseltem ön iránt; kérését teljesitem, habár végtelen szerencsétlenné tesz azon gondolat által, hogy önt ne lássam többé soha!” e szavait oly szomorúan, oly bánatosan ejté ki, hogy a szép dominó, ki már a küszöbre lépett; visszafordult és lassan leoldta álcárcát...

Leó rápillantott a gyönyörű szöke nő arcára, ki mosolyogva fordult felé; és elragadtatva, rémülettel vegyesen kiáltá: „Clarisse! Clarisse!”

„Igen az vagyok — felelt a bájos hölgy — Clarisse, a félig gyermek, kit erővel elvetettek veled; és kit te annyira nem szeretsz! Tudtam ezt rég, de bizonyoságot akartam szerezni; azért itam a kék dominó levelet, és rózsaszínbem jelentem meg. — Ime gyűrűd, ezzel visszaadom szabadságodat; és most eressz!”

Leó a fiatal hölgy eme szavai alatt; bámullattal pillantott annak remek vonásaira, szeméi izzó tűzben égtek és arcrózsáit még sötétebbre festé az indulat prja, midőn most az ajtó felé indult, Leó elébe lépett, megfogva mindkét kezét: „Clarisse, egy lépést sem!”

„És miért?” kérdé halkan a hölgy.

„Azért, mert a rózsaszín dominó megbívt, megtanította ösmerni, és lángolon szeretni Clarisset!”

„Édes Leó!” suttogá a szép Clarisse vőlegénye karjaiba omolva, ki susogva kérdezé: „s te bájos rózsaszín dominó szeretsz-e?”

„Már régen!” rebegé Clarisse, Leó vágya teljesült, csókokkal zárta le azokat a csábos ajkakat!

Kun Melánia.

HANGYERSENYBE KELL MENNII!

Bosszúsággal teljes vigjáték.

Irtá KAJA JACUSZ.

Személyek: Férj és Nő.

Férj. (karszéken ül, hírlapolvasásba mélyedt).
Nő. (bejón haraggal) Csak képzeld édesem, ez éjjel mind a három hizó kacsámat ellopták, hát nem rettenetes?!
Férj. (rá sem figyelve, tovább olvas).
Nő. Mégis csak agyonszólni való ez a mi rend-
őrségünk, három szép kacsám oda. — (Szünet).

Férj. (örömmel) Meg van, itt van, derék, (ismét olvas).

Nő. Mi van meg, a kacsák?
Férj. Elfogták az ezredest, megverték a tunisiak a franciákat.

Nő. Mit bánom én a franciákat, de a három kacsá?
Férj. Lelkem, tán valami három csőrű kacsával álmodtál, tudod-e hogy ez három millió kacsánál többet ér az algiriaknak, az araboknak?

Nő. Hagyj nekem békét arabjaidal, látod milyen dühös vagyok.

Férj. Az pedig nagyon árt az egészségnek, rontja az étvágyat, meg a vért, sőt a termetet is. De hát mi bajod is van tulajdonképen?

Nő. Három gyönyörű kacsánkat loptak el az északa. Már hatvan liter kukoricát megettettem velük.

Férj. A mi kacsánkat??

Nő. Azt, azt, hiszen hányszor mondtam még?

Férj. No bizonyára vigasztalóbb volna reánk nézve, ha a más kacsáit lopták volna el; hanem kidoboltattuk. — Ugy van.

Nő. Jaj de engem megesz a méreg.

Férj. No lelkem, az nem tisztességes halálnem.

Nő. De mikor ide jönnek Nelliék, meg Irmáék, aztán mit adok nekik?

Férj. Biztosítlak, hogy nagyon jóízűen megeszik, akár a rostélyost, akár a pörköltöt, akár a bornyu szellet, különben is a kacsá nehézsé emésztetű. — Hát mit keresnek itt ismét Nelliék?

Nő. A hangversenybe jönnek. Oda nekünk is el kell mennünk minden áron.

Férj. Tudod mit, inkább keritek neked kilenc kacsát, csak ezt ne kívánd tölem. Kérlek, az valami vakokot pusztító eljárás, mikor az egyik kisasszony bilgett valamit Piccolinóból, a másik accompnírozott mellé Rigolettoból, a harmadik succompagníroz Hugonettoból.

Nő. Talán Hugonottákat akartál mondani?

Férj. Hisz az mindegy. Különben is nekünk férjeknek eléggé igénybe vannak véve a füleink idehaza.

Nő. Oh bizon te nem panaszkodhatol, mert én olyan csendes vagyok, mint a

Férj. (belevág) Mint a márciusi szellő, tudom; hanem lásd a te hangversengéseddel elfogod az embert igazi rendeltetésétől, (ismét fölveszi a hírlapot) még a táviratokat meg sem néztem. (megfordítja a lapot s olvas).

Nő. Pedig a koncertbe minden áron el kell mennünk, aztán akkorára új ruhát is kell nekem csináltatni. Hallod édesem, új ruhát?

Férj. Dehogyan hallom, nem hallom.

Nő. Annak pedig meg kell lenni, ha török szakad is, hiszen nincsen ruhám.

Férj. (dühösen lecsapja a lapot) Ez már mégis borzasztó, ez skandalum. Ez az újság azért ir egyik lapra valamit, hogy legyen a másikon mit meghazudtolnia. Itt van mi, már meg sem verték meg a franciákat, hanem azok verték meg az arabokat. Szemem elé ne adjátok többet ezt az újságot.

Nő. De kérlek mindig magad beledesz, folytonos arab mániában szenvedsz.

Férj. Asszony, azt mondom, hogy most már én vagyok dühös.

Nő. Igen, de nem segíthetsz rajtok.

Férj. De bosszant, nagyon bosszant, mikor ez most jobban érdekel mindenkit, mint az ősi vetés. Jaj ha én most vezérük lehetnék a tunisiaknak!

Nő. Én felőlem lehetsz akár török szultán.

Férj. No olyan nagy úr nem szeretnék lenni; hanem azért akkor is te volnál az én legislegelső felelősegem.

Nő. Ha olyan nagyon szeretsz, hát mutasd meg azzal, hogy a koncertre új ruhát csináltatsz.

Férj. De kérlek ilyen világrendítő események idején, hogy tudsz oly kicsiségekkel bibelődni. Mikor az egész öt világrész fülel, mint egy vizsla. Tunis bekerítve, Egyiptomban kiütt a forradalom, Arábiában pusztít a kholera, s te oly szűkkeblű vagy, hogy egész gondolatvilágod egy ruha tölti be.

Nő. Már pedig annak meg kell lenni.

Férj. Az pedig nem fog meglenni. És azt mondom, hogy mig a tunisi kérdés el nem dől, addig szó se legyen új ruháról, ha pedig rosszul dől el, akkor egyáltalán ne legyen róla szó.

Nő. De édesem, a koncertbe el kell menni, mikor ide jönnek Nelliék.

Férj. Nem bánom én, ha a japáni császár jön is, azért itthon lehet maradni.

Nő. Hát nekünk semmi szórakozásunk se legyen? Ez nem szép tőled, ez zsarnokság. Könnyű neked, hogy mindennap ott ülsz a kaszinóban.

Férj. Az magasabb célokért van. Az a nemzeti művelődés előmozdítása tekintetéből történik.

Nő. Igen, a nemzeti művelődés előmozdítása tekintetéből napról-napra tarokkoltok, ferbliztek s mit én tudom, mit el nem követtek.

Férj. Jó, ha nem tetszik, hát ezután azt az időt a kávéházban fogom eltölteni s tarokk helyett makka-ozni fogok, az sokkal szolidabb. Jó lesz?!
Nő. No ne légy dühös édesem, felőlem járhat a kaszinóba, csak annyit ígérj meg, hogy eljössz a hangversenybe.

Férj. No jó, hát megígérem, ha a fülem belevesz is.

Nő. Aztán meg, hogy egy ruhát csináltatsz számomra.

Férj. Édesem, emlékezhetel rá, hogy a pap esküvőnk alkalmával szívünkre kötötte azt, miszerint egymás gyengéi iránt kimélettel viseltessünk. Te ismered ebbeli gyengém-et, miért ostromolsz hát?

Nő. Igen, de akkor arra is megesküdtél, hogy férji kötelességeidet híven fogod teljesíteni.

Férj. Nos, — és van ellenem panaszod?

Nő. Hogyne, mikor nem akarsz ruházni.

Férj. De kérlek, hiszen annyi ruhád van, hogy egy vidéki szintársulatnak elég volna.

Nő. Igen, de mind ócska. Szegény édes atyám nekem minden alkalomra új ruhát vett.

Férj. Igen, mert atyád nem volt bölcs.

Egyes szám...

Egyes szám...

adat mag... sem a mun... me nem va... A szel... arányosítá... söt maga a... csolja. Az... hez merter... ipartörvény... erőszben ar... landó centr... tokat, a vo... túlterhelés... lelő kötelez... erejéhez ar... kornak meg... És vidé... mondjuk vé... Látunk... de rendese... gokon kislá... nak. Bálb... gyenge; este... cim változt... éjkehosszant... kében is alu... 18 éves fiata... Ez meg... lános, csak... rozza vele... Nagyobb... róni való he... Ha a pe... gyerek szá... obligate vég... Másnap azt... iskolát s a p... ványt — me... egy nap mul... reménygazdag... ládi örömeke... nyos magyar... hogy hamis... nagy bűn le... mást? — k... tanulja ebb... kötelességmu... indokolja. Söt van... gyermekét, h... miatti lelki... ból, nem bir... Nem szégye... Ez a szülő... És ez a... ben megere... lós mesék... Ezek pedig... kamaszok sz... Az ilye...

Nő. Ezt kikérem. Őt ne sértgesd. Ő a városi tanácsnak meg a presbiteriumnak is tagja volt, aztán az árvászeknél is volt valami.

Férj. Ez még semmit sem bizonyít bölcsessége mellett.

Nő. Hát te mért nem vagy egyik tanácsban sem — olyan böles létedre.

Férj. Azért, mert oda csak az öregeket választják, akiknek egyebütt semmi hasznukat sem lehet venni, én pedig, mint látod még virágjában, illetőleg virágomban vagyok. Különben ez nem tartozik a ruha kérdéshez. A mely asszonynak 14 rendbeli ruhája van, az válogathat.

Nő. De értsd meg hát ha mondom, hogy mind őcska.

Férj. Az csak neked tetszik olyannak. Mert ti nők azt hiszitek, hogy a mely ruhán egyszer a közönség szemének a szemeje ott marad, az eldobni való. Lásd én ebben a kabátban szerepeltem már 13 koncerten; voltam benne kilencszer bában, hétszer majálison, Eddigelé kétszer forúttattam már meg. Megfordultam benne lakodalmakban, ünnepélyeken, disznótórokban, sőt még a főispáni ebédre is ebben mentem volna, ha t. i. hivatalos lettem volna. Lásd, így becsüld meg öltönytödet.

Nő. Könnyű nektek férfiaknak, a ruha semmit sem határoz.

Férj. Azt ne állítsd édesem. Ezt az elvet még Diogenes sem vitte ennyire tulságba.

Nő. De ugyan mit fog mondani a világ, ha meglátják, hogy a te feleséged már harmadszor ugyanazon ruhában jelen meg?

Férj. Azt fogja mondani, hogy az én feleséged egy derék, okos asszony.

Nő. De én nem akarok...

Férj. (belevág) Nem akarsz okos asszony lenni? No, az természeti hiba. Igyekezzeletvetkezni.

Nő. De ugyan miért is nem akarsz te beleegyezni az új ruha csináltatásába.

Férj. No lásd; ezt kellett volna először kérdezned; mennyi szőszaporítást megkímélünk volna. Miért? Hát, hogy harminc ok közül csak egyet említsek, azért mert nincs pénz.

Nő. Dehogynincs, van nálam, csak azt akartam tudni, hogy beleegyezel-e?

Férj. (ámulva) Van pénzed?.. No lásd, milyen későn fedezek én föl benned egyes jó tulajdonságokat. Hát igazán is van pénzed? Oh angyal! Hol tettél rá szert?

Nő. Hát a Füligláb zsidóval, kivel te nem tudtál kiegyezni — én megalkudtam s eladtam neki a kukoricát.

Férj. (hüledezve) A kukorica? A kukoricát? A Fül... Fü... lig ligláb zsi... zsidóval?.. Asszony, ne kívánd, hogy itt megittessem magam a gutával?

Nő. Hisz ugy sem nagy különbség volt köztetek. Te 5 ft 60 krt kértél, ő 5 ft 40-et ígért, én aztán kettő vágtam a 20 krt s 5 ft 50 krt eladtam neki.

Férj. Oh te boldogtalan matematikus! Tudod e azt, hogy 450 mérő — 450 az az, hogy 45 ft és semmi krajeár keresztem a veszteség?

Nő. Hiszen az csekélység édesem. Aztán a szegény zsidónak is élni kell.

Férj. Oh te zsidó-zsinó samaritána te!.. Csak nézzék kérem 45 ft neki csekélység.

Nő. Már hiába minden sóhajtozás. Megtörtént. Jobb, ha belenyugszol.

Férj. Igen, belenyugszom... Nem bánom add el fejem fölül a házat 5 ft 50 krt, te pazarló.

Nő. Ugyan lellem ne bosszankodjál. Lásd a haragrontja az egészséget, az étvágyat, meg a termetet. Engedj meg, Igérem, hogy ez volt az utolsó, én azt hittem, hogy te is odadnád annyira.

Férj. (nagyot sóhaj) Jól van, a lázi béke kedvéért belenyugszom, hanem ez többet ne történjék. S most remélem te is megvagy velem elég dve, pedig a kukorica árán bíztál dísznöt kellett volna venni.

Nő. (hirtelen) Oh én megvagyok veled elégedve.

Férj. S most a szent egyességet pecsételjük meg egy csókkal, ugy is ma még mindig cívakodtunk. Hadd mutassuk meg, milyen szép egyetértés van köztünk.

Nő. Ugyan mit gondolsz édesem, ilyen fontos világ események idején csókolózni?! Tunis bekerítve, Egyiptomban kiűzték a foradalm, Arabiában pusztít a kholera. Azt mondom, hogy míg a tunisi kérdés el nem dől, addig szó se legyen a csókról, ha pedig rosszra dől el; akkor egyáltalán beszíntetjük a csókot. Gyászolni fogunk Pá, à Dieu! (kiszalad).

Férj. (egyedül, töprengve) Csodálkozzék aztán valaki, ha a férfi lép a házasságba szük ösvényről, mikor a felesége maga lökdösi le onnan. Azt hiszi, hogy a csókon monopolizálni lehet, pedig annyi a konkurrens, virágzik a szabad verseny. Csak azt tanácslom én mindenkinek, hogy leendő neijével kössön előre szerződést, hány ruhával éri be éventéket, különben így jár, mint én, ellopják a laesáit, eladják a kukoricáját, megverik neki a tunisikat; de azért hangversenybe kell menni, új ruhát kell venni... Oh házasság! Oh asszonyok!!...

Hírek.

Kinevezés. A hivatalos lap jan. 22 iki s.ámában a következőket olvassuk: Magyar miniszterelnökömnek vallás és közoktatásügyi miniszteremmel és Horvát Szlavin Dalmátországi miniszteremmel együtt tette előterjesztésére, kinevezem Angelics Germán bácsi püspököt és a karlovici gör. kel. szerb metropolita ez idő szerinti adminisztrátorát karlovici görög keleti érsek-metropolitává és szerb patriarchává. Kelt Bécsben, 1882. évi január hó 6-án. Ferenc József. s. k. Tisza Kálmán s. k.

Legfelsőbb kitüntetés. Öfelsége Eremics Milos, martonosi jegyzőnek, az arany-, Mikó Mihály mélykúti községi bírónak, az ezüst koronás érdemkeresztet adományozta.

Sürgöny. Kaloosa, jan. 23. Biboros érsekünk, mint a delegáció elnöke, ma székhelyéről Budapestre, onnan Bécsbe hivatott.

1881. dec. 31-ikével a következő megyebeli II. osztályú káplánok léptek át a közös hadseregből a honvédség segédlelkészei közé: Gruber Ignác a debreceni 6-ik, Puchs József és Lévárdi Ferenc az észak-bácskai 4-ik zászlóalj állományába.

Közgyűlések: az ada-moholyi egyesült takarékpénztár febr. 5-én, a kulaié febr. 11-én.

Vasárnap t. hó 15-én a belvárosban megünnelt képviselői állásra egyhangulag Reitter Nándor helybeli ügyvéd választott meg.

Ujvideken Dugyeczky Lázár az „Erzsébet” melletti szabadtéren meg ez év folytán gőzfürdőt fog építeni. A 10,000 ftnyi vételáron a város vágóhidat állít.

Titelen a „Polgári Kaszinó” kebeléből a „Zasztva” kizárattott.

Ferenczy Bela, az első csajkás járás csendbiztosa, hivatalon belül és kívül egyaránt kedvelt egyéniség, a titeli haráron levő „Laguna” barlangban, mely a Macsvánszky-mondakörben is nagy szerepet játszik, jan. 14-én két államsendőrrel kiegészítve közeget, jan. 14-én két államsendőrrel kiegészítve közeget, elfogta Melegisan Mijó és Magyarov Antonia, vidék-szerle rettegett fegyveres kapcabatyárokat.

A január hó 28-án a megyei palota termeiben helybeli szegény tanulók felruházására rendezendő bált ajánljuk a finoman és kedélyesen mulatni szerető helyi és vidéki közönség figyelmébe. A meghívókat Sándor Béla elnök és Dr. Rátay József alelnök urak irták alá.

Lapunk alulirt természetrajzi munkatársa, „Hires magyar nők” címen összegyűjtött művének márcs kiadására előfizetést hirdet. „Tíz iv (160 lap) szóló kiadására előfizetést hirdet. „Tíz iv (160 lap) és 30 irónak 64 olyan verseit tartalmazza, melyek dícső honleányainkról szólnak. Ara 30 kr. Gyűjtőnek ötre egy t. példánnyal szolgálok. A szállítási díjat én fizetem. Temes-Lippán, 1882. január 20. Városov Mihály, polgár-iskolai tanár.” Ajánljuk az egzáméni alkalmas ajándékot, olesón beszerezni óhajító iskolázékek s kivált leánytanító urak figyelmébe.

Az „Olvasókör” hirdetési táblájáról: „Egy üveg köbányai sűr 24 kr.; ugy-zinte a házonkívül kapható az Olvasókörben.”

Jegyzőkönyv, felvettett Palánkán 1882-ik farsang első napjában a casino unalomúzó bizottságának rendetlen ülésében stb.

... tekintettel az uralgó nyomott és elposványosodott kedélyhangulatra a jelenlévők indítványozták, hogy a casino, mint a közvélemény leghivatottabb vezetője, a farsang folyamán egy igen bolond mulatást (köb-kiállítás: helyes, bus-uljon a ló elég nagy a séget. Elnök közbekiáltott az illetlen kifejezésért rendre utasítja) rendezzen.

Határozat: „Ezen böles indítvány elfogadtván, egy mulatság rendezésére bizottság utasították és feljogosították mindazon intézkedések megtételére melyek a cél elérése végett elkerülhetlenül szükségesek. Felhatalmaztatik különösen arra, hogy azon mulatság, mely 1882 évi január hó 28-án esti 8 órakor veendő kezdetét, meghívásokat eszközöljön, tudatván egyúttal a hivatottakkal, hogy azon napon a kített órában ál-orecáiban örök búbanatra való kárthatatás terhe mellett a casino helyiségében megjelenni el ne mulasszák. — Az élvezet ára egy egészséges osztrák-magyar pengő. — Az Evvel kapcsolatban azon előírt kedélyeknek felhasználására, melyek a fentjelzett mulatságban sem tudnának felvidulni, január 29-ik napján, esti 6 órakor gyermek-jelmézből rendeztetik, hogy a kisdetek ártatlan örömei szemléletében üdülést és vigaszt leljenek.”

Titelen a polg. olvasóegyletnek szombati bálja — mint egy rövid sürgöny lakónikusán értesít — szombath este jól sikerült. A rendezők rendezője Sándor Géza barátunk volt.

Palánkára febr. 10-ig tartó határnappal 500 ft fizetésre övő vagy övönő kerestetik.

Rablógyilkosság. Egy monostorszeghi születésű suhanc a múlt napokban, állandó foglalkozásához képest ábtárgantolt Baranyába, hogy: ott nincs sem csendőr, bátha jobban akad valami? Átment, Keserűs alatt ráesteledett s egy jó lelkű, Albrecht-uradalmi csász megosztotta vele gunyhóját és szegényes vacsoráját; meghívta őt szállásra. Józsi beszélgetés után az öreg nyugalomra bajtá fejét. Ez alatt a lelketlen csavargó ráemelte a szegletben lógó baltát és annak fokával fejbe vágta. Amint a fölrémült ember fejéhez kapva megriad, a gyilkos újra neki sújt a balta élével és négy újat lemetst neki. Majd több agyát hasítja szét... Másnap egyik csősz-társa az öreget véreben fetrengve holtan találta. A tisztartó, ki a becsületes szolgát sajnálta, 100 ftot tűzött ki a tett felfedőjének jutalmul. Egy élesztársa a szerencsétlenül boldogultnak emlékezett, hogy azt a senkifia naplopót látta arra öfeléjük lödörögni. Megkereste hát Monostorszeghen — és megtalálta nála az öregek egy kenyérét meg puskáját. A zsandárok előtt a gyilkos rögtön bevallotta tettét: hogy belebolondult a puskába, azért ölte meg az öreget. Most a zombori törvényszék börtönében várja a nyakára méltó kötelet. Joarovic postafőnök jan. 23-án esküdött meg Lallo-sevits Milanka k. a-nyal.

Szabadkán 18-án volt Lichtneckert József föld-birtokos esküvője Jakobesits Teréz k. a-nyal. Nász-nagyok voltak: Dr. Perits József ügyvéd, illetőleg Manuzsits Lázár orsz. képviselő.

Adán Gál János nolyi lakos, Kerekes Sándor lakatos mesterral megvizitáltatta új revolverét. Anint a lakatos fogdosta, kezében elsült és Gált halálosan találta.

Zenta város jan. 13-iki közgyűlésén a tiszai kigyó, az „uj hid”, újra szóba került. Hosszas vita után abban maradtak, hogy Szedgről hoznak szakértőket és csak azok véleményének meghallgatása után határozhatnak. Nézetünk szerint legjobb volna a mihaszna hídát eladni és helyébe olyan hajóhidat állítani, mint pl. a komáromi vagy ujvidéki hajóhid.

A „Bácska” első számában egy iskolabarátt által ajándékozott öt forintból Kalmár István és Kasnár János he-lybeli tanulók anyanyelvű, de a magyarban szép haladást tanúsító III. elemi oszt. tanulók kaptak eszmát.

A Budapesten jan. 21-én tartott jogászhal hölgy-sorában megyénkbeli csak e y ismerősre találtunk. Ez: Roheim Frida k. a. Bezdánból.

Brüll J. M. ujvidéki kézműáros, fizetésképtelenek jelentkezett.

A folyó évre polgárokhoz beszállásolandó katonák 280 grammnyi marhabűs-ebédje fejében napjára Dunán innen 19 kr., Dunán túl 21 kr. van megállapítva.

Milankovits M. helybeli rőfőszülete ma bezárattott.

Balok. A titeli polgári casino egylet 1882-ik évi január hó 21-én alaptökeje javára a „Horgony” szálloda nagy termében sorsjátékkal egybekötött táncvigalmat rendezett.

Hodsághon a magyar szent koronai országai vörös kereszt egyletének fők egylete a rona országai helyiségeiben, ma január 24-én jótékony célú táncvigalmat rendezett. — Palánkán február 4-én a „Duna” szállodában jótékony célú táncmulatság tartatik, melynek tiszta jövedelme az alapítandó kisdeditk részére fordittatik. Beléptidj személyenként 1 óvoda részére fordittatik. Beléptidj személyenként 1 ft. Családjegy 3 ft. Másnap gyermek jelmézbál. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és nyilvánosan nyugtáztatnak. — A szöntai casinóban január 31-én táncvigalom tartatik, melynek tiszta jövedelme a casinói könyvtár gyarapítására fordittatik. Belépti díj személyenként 1 ft. — A bajai „Nemzeti Kaszinó” szombaton, f. évi febr. 4-én a „Barány-szálló” nagytermében zártkörű bált rendez. — Ujvideken jan. 26-án beszedes; 28-án a zsidó nőegylet bálja, ugyancsak 28-án polgári bál; febr. 1-én a tűzoltó egylet, 11-én a keresk. ifjak betegsegélyző egylete, febr. 15-én a vasúti mérnök testület bálja. — Parabutyon a casino jan. 25-én táncvigalmat rendez. — A zombori jótékony magyar nőegylet f. 1882. évi február hó 11-én a „Vadászkürt” szállóház nagytermében, az általa felállítandó kisdeditk alaptökeje gyarapítására francia rokokó-kalkibált rendez, melyre a n. é. közönséget tisztelettel meghívja. Belépj jegyek 1 frtjával Falcione Gusztáv úr kereskedésében és a vigalom estéjén a pénztárnál válthatók. Calico-szővetek Sztanimirovics Pál úr kereskedésében kaphatók. Felülfizetések a jótékony célra vannak szánya és a hírlapok által fognak köz-udomásra hozatni. Kezdeté 8 órakor. — A bezdani kath legényegylet ifjusága a Kovács-féle kávéház helyiségében f. évi január hó 28-án zártkörű táncvigalmat rendez. — A zombori „Népkör” táncvigalma az egylet helyiségében febr. hó 4-én leend. Belépti-díj 80 kr.

A zombori ifjuság szerdai bálja, hagyományos jó híréhez méltó volt; elődeitől legfőkébb abban különbözött, hogy nem volt olyan zsufolóság tele a terem, mint máskor szokott lenni. A bálaanya tisztelő Sándor Béláné ömeltőségét levén szerencsés megnyerni a rendezőség; főlösléges mondanunk, hogy a bál igen elegans volt. A bálók statisztikai alapja a négyes levén, megjegyezzük hogy azt 38 pár táncolta, mi alatt tudósítónk a következő hölgynevsort állította össze: Szemző Jánosné, Dr. Rátay Józsefné, Dr. Pavlovits Simonné, Gfeller Ernőné, Hollósy Gyuláné (Temesből), Vojnics Máténé (Szabadkáról) urasszonyok; Balázs Rozina, Czirfusz Irén és Margit, Deák Etelka, Drakulics Darinka, Ertl Karolin (Szöntáról), Falcione Milla és Irma, Fülöp Gizella, Gertinger Örszike, Keck Emma, Hável nővérek, Hoffmann Ilka, Iményi Mariska, Jakobesics Karolin, Kiss Ilka, Kukula Amália, Lemaics Darinka, Rátay Eszti, Rezsny Ilka, Szabási Karolin, Szlávay Ilona, továbbá Tárczay, Trischler, Wundszám és Zombori nővérek. A jótékony célra csak az 54 ftnyi felülfizetés maradt meg; a többi jövedelmet (pedig családjegy 5 frt, személyjegy 2 frt volt) főlemészttette a luxu-s kiállítás. Es ez egyet, a nyáron kifejtett elvünk: képest, sajnálnunk kell; mert a szegényeknek abból nincs hasznuk, ha mulatságot rendezünk a javukra, de jövedelmét el is költjük. Menti némileg ezen eredményt az a tény, hogy ez levén az idén az első elítél, a terem kicsinözása többlet emész-tett föl, mint egyebkor. Hanem a kotillon-jegy-k, mikor eszmátlán gyerekek javára táncol az ember, egy-szerűbben is megfellelt volna céljuknak. K.

A szombati piknik. Apprehensio! vidéki kis városok ördöge, távozzál tőlem. Nem akarlak ismerni. Te tolakodó rossz szellem, neked oda kell fúródnod mindenová, ahol a társas életet egyesek buzgalma élvezetesebbé fokozni törekszik. Addig meg senki se kezd el valamit, mélyen alszol, meg se mozdulsz; de mihelyt valahol jó törekvést látsz ráhajtot a pletyka sze-elő rotáját, fűlöszögöl a bigadt ész szavát. Pedig hát kettőt beláthatnál: 1. Hogy amint neked van jogod izolálva maradni, ugy van másoknak joguk a saját tetszésük szerint mulató társulatát egyesülni. 2. Beláthatod azt, hogy épenséggel nincs abban arisztokratizálás, ha az összejáró családok a maguk körén belül rendeznek valamit. Hisz nem az a büszke, aki téged mellöz, miután te is mellözöd őt; hanem inkább te, aki dacára, hogy sohase keresed, sőt előitéletből kerülöd azokat a köröket, mégis elvárod, hogy ha rendeznek valamit, jegyzékbe vegyenek téged is. Azt hiszem, ezennel leszámoltam veled, sőt előre megnyugtatlak, hogy ha te rendezesz ilyesmit: akkor azok, akik a te társas körödön kívül esnek, a világrt se fognak haragudni, hogy mellözted őket. Békülj hát ki a magad kenyérében, és ismerd el, hogy ez a méltányosság utja, nem amelyen te zsembelsz és szunyókálsz.

Aki még tegnap reggel látta a „Vadászkürt” nagy termét, mely egy legett asztalos-raktárt jut-tattott inkább eszedbe, mint azt, hogy benne még az nap este olyan fény, pompa és fesztelen jökevő lesz: az belépéskor kétszeresen csodálkozott. Persze, nem ért rá sokáig ébren álmodni, mert a háziasszonyok. — Br. Bibráné és Zakó Maja nagyságaik, oly minden hagyományos magyar háziasszonyi szivességet felülmúlólag fogadták, vezetgették, kinálták a vendégeket, hogy igazán csak egymással hasonlíthatók össze. Az állandóan delelő jökevő kifogyhatlanságának leg-ékesebb tanuja azon tény, hogy másnap délután csökkenetlen kitartással végig mulatták a kárlátót, mely szinte számot tett volna bálnak is.

A toalettek mind gyönyörűek voltak. — Jelenlévők: Br. Bibrák, Czirfuszék, Dobákék, Drakulicsék, Fülöpék (Sztanisics), Jakobesicsék, Karácsonék, Kothuték, Karvazy Domonkosék, Lesczinszkyék, Maximo-vics Szilárdék, Mihályiéék, Nagy Irma (Palánka), Pilaszanovitsék, Popovics Dusanék, Popovics Theodó-zék, Dr. Rátaiék, Rudics Mihályék (Apatinból), Rezsny Auréliék, Radány Blanka k. a., Sándor Bélák, Szakál